

Я блукав містом своєї юності,
марно відшукуючи в нових кварталах
вчорашні споруди, сквери, стежки.
знайому ліпку на фронтонах будинків,
географія втрачена.
Місто покращало й виросло,
з'явилися нові бульвари, готелі, вулиці,
пам'ятники, стадіони, дерева,
тільки жодного знайомого обличчя в натовпі,
жодного обличчя,
котре нагадало б тобі
згублену молодість.
Сподівався зустріти бодай себе
отут, де струменіє фонтан,
лямований штучним мармуром.
Марно.
Нема.
Пропалий безвісти.
Знялися в небо легкі висотні будинки,
і ти біля них — маленький-маленький,
не розгледіти самому,
не те що зустрічним.
Зупинивши таксі.
якийсь шофер підійшов до фонтана,
що оприскував незнайому гінку топольку,
вимив руки,
потім, витягти носовичка,
старанно витер долоні,
сів за стерно і помчав,
знявши легеньку куряву.
Дивлячись йому вслід,
я вперше збагнув: життя — не вдалося.